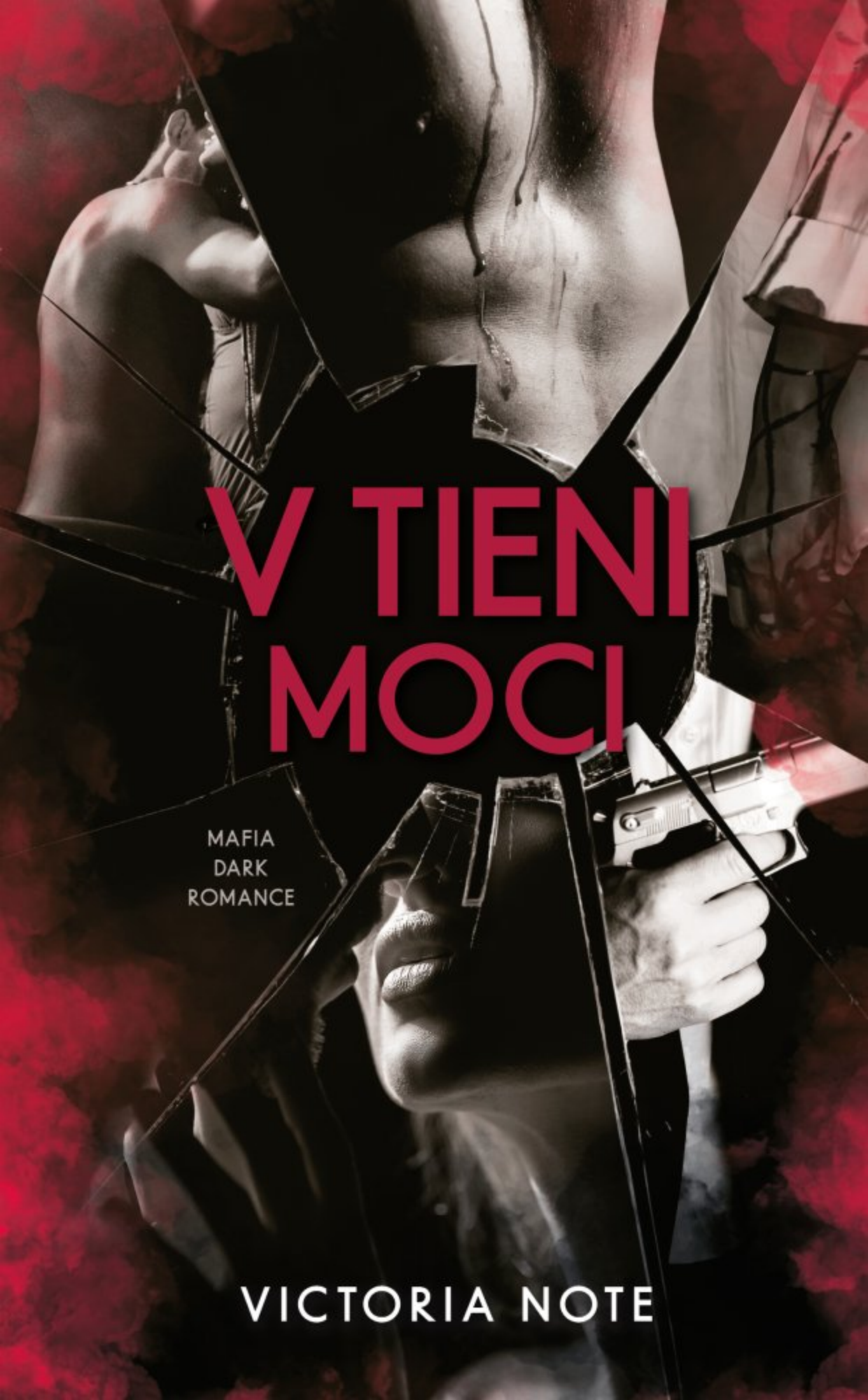

V TIENI MOCI

MAFIA
DARK
ROMANCE

VICTORIA NOTE

VENUS
PRES

**V TIENI
MOCI**

VICTORIA NOTE

Victoria Note: V tieni moci
Prvá časť voľnej série Tiene podsvetia
Vydanie prvé
Copyright © 2025 Victoria Note

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2025 ako svoju 38. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Simona Vranková
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-53-4
ISBN pdf: 978-80-69085-54-1
ISBN epub: 978-80-69085-55-8
ISBN mobi: 978-80-69085-56-5

VENUPRESS
Bratislava 2025

VAROVANIE

KNIHA OBSAHUJE TÉMY:

Sex, násilie, drogy, prostitúcia,
mafia, toxické vzťahy, vulgarizmy.

VĚKOVÉ ODPORÚČANIE: 18+

Upozorňujeme, že kniha obsahuje
scény nevhodné pre maloletých čitateľov.

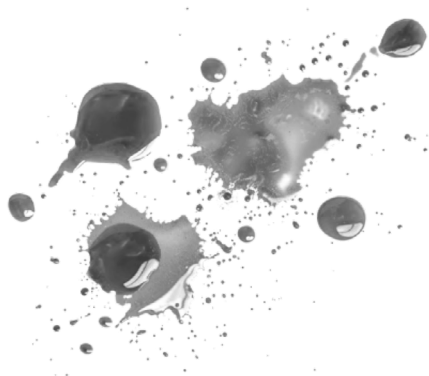
Príbeh je fikcia a akákoľvek
podobnosť so skutočnými udalosťami
či osobami je čisto náhodná.

PLAYLIST

1. Kehlani – Gangsta
2. Omido, Ordell, Rick Jansen – Secrets
3. Artemas – If U Think I'm Pretty
4. Thomas LaRosa – Scream My Name
5. Neoni – Darkside
6. Dutch Melrose – RUNRUNRUN
7. Isabel LaRosa – Eyes Don't Lie
8. G-Eazy, Halsey – Him & I
9. Camila Cabello – Shameless
10. Two Feet – I Feel Like I'm Drowning
11. Elley Duhé – Middle Of The Night
12. Bishop Briggs – River
13. Tate McRae – That Way

Venujem svojej najlepšej priateľke – za všetky rozhovory, čo rozvinuli dej, za smiech, ktorý odľahčil ťažké kapitoly, a za ticho, v ktorom sa rodili nové myšlienky. Verila si vo mňa, keď som to ja nedokázala. Tvoje priateľstvo je kapitola, bez ktorej by tento príbeh neexistoval.

1. KAPITOLA

MAX

Prítomnosť

Jeho kožené kreslo ma akoby chcelo pohltiť. Nesedel som v ňom ale dlho. Vstal som a začal sa pomaly prechádzať po kancelárii. Vedel som, že bude našťvaný, ale jeho hnev ku mne nedokázal preniknúť hlbšie. Mal som to odhaliť skôr, to áno. No teraz som nechcel počúvať výčitky – chcel som riešiť, čo bude ďalej.

Čierne rifle, čierne tričko a kožená bunda, ktorú som držal v ruke, presne odrážali moju náladu. Možno aj preto sa mi v tom oblečení dýchalo ľahšie. Bol som pripravený vypustiť zo seba všetky myšlienky, ktoré ma posledné hodiny prenasledovali. Len som musel prežiť tento rozhovor.

Motorka bola vždy únik. Ventil a dôkaz, že ešte žijem. V tomto skazenom svete je to jediná vec, ktorá ma nikdy nezhadila.

Bez obleku, bez hrania sa na niečo – len koža, oceľ a benzín. Keď na nej sedím, nikto sa mi nestavia do cesty.

A ak áno, rýchlo z cesty zmizne.

Vtedy nie som muž s pravidlami.

Som inštinkt. Hnev. Rýchlosť.

A všetci to, kurva, dobre vedia.

Dvere do kancelárie sa rozleteli a narazili do steny.

Pomaly som k nim podišiel, potichu ich zatvoril a vrátil sa späť.

„Ako dlho to trvalo?“ spýtal sa Anton bez toho, aby na mňa pozrel.

„Úplne presne neviem. Dôležité je, že skončil,“ odvetil som, založil si ruky na hrudi a presunul sa k oknu.

Prudko sa otočil a oprel sa rukami o stôl. Robil to vždy, keď ho niekto nasral. Ten stôl mu slúžil ako barikáda – opora, ktorá mala zabrániť, aby niekomu nezlomil väz.

Tentoraz som za ten hnev mohol prevažne ja.

Ale úprimne? Aj mňa to sralo.

Andrej Klimo.

Bastard.

Roky od nás bral ten najkvalitnejší materiál. Všetko dostával expresne. A občas aj nejaké dievča navyše. Alebo skôr dievčatá. Posielali sme mu ich rovno na vilu. Mladý, nadrzaný feťák presne vedel, čo chce.

Mali sme jasne nastavené podmienky. Ale on ich porušil. Začal nás obchádzať.

Náš vlastný materiál, ktorý dostával výhodne len preto, že bol dlhoročný zákazník, predával ďalej – a to našim klientom. Lacnejšie, aby nás odstavil z hry.

Vidina rýchleho zisku.

Chcel nás vyšachovať.

Nás?

Pýtal si čoraz väčšie objemy a myslel si, že si to nevšimneme. Zákazníci nám ubúdali, no on nakupoval stále viac. Tlačil na nás, žiadal zľavy ako v supermarkete.

„Bol si uňho?“

„Jasné, že som bol. Myslíš, že by som čakal na pozvánku?“ odpovedal som mu rovnako zvýšeným hlasom.

„A?“

„Stačilo trochu pritlačiť na jedného z našich zákazníkov. So zviazanými rukami a hlavňou na guliach prezradil na nášho drahého kamaráta všetko, čo sme potrebovali vedieť.“

„A Andrej? Hovoril?“

„Andrej nás vo svojom dome rozhodne nečakal. Triasol sa ako ratlík, ale ku všetkému sa priznal. Užil som si to... možno až príliš.“

Práve si vychutnával pohodlie vo vírivke s dievčatami. Nepomohli mu ani štyria chlapi na každom rohu.

Anton iba prikyvoval. Poznal som ten výraz, hlavu mal plnú myšlienok, ktoré som vedel čítať. Jednou rukou si prehral šedivé vlasy, ktoré sa mu jemne vlnili. Odkedy prišiel o manželku, nemal sa kto starať o jeho zovňajšok. Mal šesťdesiatdva rokov, ale po smrti svojej Marty sa opustil, preto mu všetci tipovali aspoň sedemdesiat.

Nič sa ale nezmenilo na intenzite jeho kriku a hnevu. Stále vzbudzoval rešpekt, ako keď si ma pred sedemnástimi rokmi zobral do starostlivosti.

Keď ma zachránil.

Bol som rád, keď ma začal zasväcovať do tohto sveta, pretože jediné, po čom som túžil, bola pomsta.

Pomsta za smrť mojich rodičov.

Ak by som nebol tým, kým som teraz, nemal by som šancu na krvavú pomstu.

Spomienky na krv mojich rodičov, rozprsknutú na zelených papučiach a roztrasených detských rukách, mi nedávajú spávať ani teraz.

Nevidím seba.

Vidím malého, bezbranného a na smrť vystrašeného chlapca.

Som si istý, že sa tých spomienok nezbavím, kým to raz a navždy neuzavriem.

„Ako si to mohol dopustiť?“

A bolo to tu. Výčitky, na ktoré som nebol zvyknutý.

Anton mi plne dôveroval. Nemusel som mu hlásiť každý svoj krok. Ak som to aj posral, na sto percent vedel, že som ho nezahlasil. Nikdy nemusel pochybovať o mojich úmysloch.

„Fakt ideme hrať túto hru? Nemusíme sa o tom baviť. Vyriešim to.“

„Tak to si píš, že to vyriešiš. Vieš, ako teraz vyzeráme? Traja naši najväčší zákazníci sa nám vysmiali do tváre. To to sa nemalo stať!“

„Čo chceš odo mňa počuť? Hovorím ti, že sa o to postarám.“

Z jeho očí šľahali blesky, ale už nesmerovali na mňa. Dobre vedel, že krik mu nepomôže. Nebol som jeden z jeho neschopných ľudí, ktorých musel vystrašiť, aby si robili svoju prácu.

Nebál som sa ho.

Nervózne sa s rachotom posadil do svojho mohutného kresla, hodného kráľa. Bolo rovnako okázalé ako on sám. Anton totiž miloval prejavy moci a jeho kancelária bola výkladnou skriňou jeho ega. Prehrabol som si vlasy a pohľadom sa zapichol do výhľadu pred sebou. Z tohto miesta bolo vidieť všetko – príjazdovú cestu, bránu i hlavný vchod. Nebol tu priestor na žiadne úniky, len na kontrolu. Ale ja som chcel vypadnúť. Adrenalín mi tiekol v žilách už len ako spomienka. Potreboval som nasadnúť na motorku, cítiť vietor v tvári a ujsť ďaleko od tohto dusna.

Od všetkých.

Od všetkých týchto sračiek. Nechcel som sa utápať v tom, čo som posral. Ale bolo to na mne, pretože Klimove obchody boli moja zodpovednosť. Ja som si mal všimnúť, že nás osieral. Skoro sa zosypal, keď som mu priložil nôž na krk. Tepna pod čepeľou pulzovala, triasla sa rovnako ako on. Jeden prudší pohyb a bolo by po ňom. Ale to som nechcel. Nie hneď.

Najprv som chcel, aby sa bál.

Chcel som, aby nám vrátil všetky peniaze, o ktoré nás obral. Tým by sme vyslali jasné znamenie, že takéto veci sa nerobia. Avšak najprv som ho chcel pomaly mučiť strachom o vlastný život.

Bol to jeden z tých bastardov, ktorým nezáležalo na nikom. Najlepšie vyhrážky sa preto netýkali jeho rodiny, ale jeho samého.

„Zajtra za ním pôjdem znova. Uistím sa, že to pochopil.“

„Možno by bolo lepšie sa ho zbaviť,“ prehovoril Anton. Hlas mal tichý, ale ostrý ako britva. Pozeral do steny, akoby tam videl niečo zaujímavé. Museli sme však byť rozumní.

Nemohli sme pôsobiť, že sa bojíme. Zabiť ho teraz by znamenalo vydať zlý signál.

„To je až tá posledná možnosť.“ Odtiahol som sa od okna práve vtedy, keď sa tam zjavila ona. „Ako vravím, postarám sa o neho. A aj o tie obchody, o ktoré nás chceš pripraviť.“

Prešiel som k jeho stolu a Anton ku mne zdvihol hlavu.

„Ide sem tvoja dcéra. Pôjdem si prevetrať hlavu, ale večer som späť,“ ukončil som náš rozhovor.

Pri niektorých obchodoch mi dával voľnú ruku, rozhodovanie o ďalšom postupe tak zostávalo na mne. To ho znervožňovalo. Potreboval mať veci pod kontrolou, ale ja som vždy lepšie vedel, čo na ľudí platí. Sledovať dianie z kancelárie nie je to isté ako naživo cítiť strach z očí. Ten pohľad prezradí viac než akékoľvek slová.

„Ešte jedna vec, Maxo.“

Tak ako som čakal. Na dvere nezaklopala.

„Zlé načasovanie, Olívia,“ zavrčal Anton.

Zabodol do nej svoj pohľad, ale jej to bolo jedno.

Vtrhla dnu ako vždy. Bez rešpektu, bez pochybností. Malá rozmaznaná princezná, ktorá si odjakživa myslela, že celý svet sa jej musí podriaďovať. Niekedy som mal pocit, že ju niekto stvoril len preto, aby mi ničila nervy. A robila to s takým pôvabom, ktorý si zjavne ani neuvedomovala.

Vyzerala... až príliš dobre na to, ako veľmi mi liezla na nervy. V tvári sa jej odrážal vždy ten istý pohľad – vzdorovitý, tvrdý, vyčítavý. Vždy bola pripravená na konflikt.

Chcela sa mi pozrieť do očí, ale ja som sa tváril, že si to nevšímam.

Nechcel som odísť, kým to zo seba Anton nevyplýje, ale vedel som, že ju len tak ľahko neodbije. Nevedela, keď prestáť.

Rovnako ako jej otec. A možno práve preto si obaja tak liezli na nervy.

Tá tvrdohlavosť bola v tomto prípade zrejme dedičná.

„Už niekoľko dní ignoruješ, že sa s tebou musím porozprávať. Už to nepočká.“

Nahnevane si pritom prekrížila ruky na hrudi.

„Môžem ísť?“

Pobavene – a možno trochu škodoradostne – som zazrel na Antona, ktorý si nervózne zahryzol do pery.

„Chod’!“

Prudko vyfúkol vzduch z pľúc a rukou jej ukázal, aby si sadla.

Prešiel som popri nej bez slova. Vedel som, že sa za mnou otočí, a presne preto som to ignoroval. Vo vrecku nohavíc som nahmatal kľúče od motorky. Jediná vec, čo mi ešte dokázala vyčistiť hlavu.

Na chrbte som cítil jej pohľad ako ostrý kamienok v topánke. Nenápadný. Ale vždy tam. A nikdy ho nešlo úplne ignorovať.

2. KAPITOLA

OLIVIA

Prítomnosť

„Volám sa Olivia. Nie Olívia.“ Ako otec by to mohol vedieť. A ako otec by to mohol aj rešpektovať – hlavne keď mu to pripomínam vždy, keď na mňa tým menom zavrčí.

Nemôžem bojovať proti tým skutočne dôležitým veciam, a tak bojujem aspoň za svoje meno. Akoby práve ono stelesňovalo všetko, čo by som chcela mať pod kontrolou – a navyše ma teší, keď tým dokážem vytočiť otca.

„Olivia,“ zopakoval pomaly, dôrazne, ako keby sa snažil nepokaziť nič z toho, čo už dávno pokazil. Frustrované si chytil koreň nosa a unavene vzdychol.

„Čo potrebuješ?“

Celý týždeň som sa ho snažila zastihnúť. Zakaždým ma odbil.

Vraj neskôr, potom... pretože nemá čas. Na mňa...

Zvláštne, že si ho nikdy nenájde. A pritom ide len o niekoľko minút. O chvíľu, počas ktorej by som nemusela mať pocit, že som len niečo medzi správou a príkazom. Ako keby som bola len ďalší problém a nie jeho dcéra. Kedysi som z toho bola smutná. Bolelo to. Dnes som už len nahnevaná. Prestala som sa snažiť byť dievčaťom, ktoré si chce získať otcovu pozornosť. Už ju nechcem. Chcem len rešpekt.

„Dnes večer je tá oslava.“ Čakala som, kým sa na mňa pozrie. Potrebovala som cítiť, že ma aspoň vníma.

„A?“ opýtal sa, akoby sme sa videli prvý raz. Tváril sa nechápavo, aj keď veľmi dobre vedel, kam tým mierim. Už tretí rok som na vysokej škole a stále nemám pocit, že niekam patrí. Každý okolo mňa má svojich ľudí. Najlepšie kamarátky, vzťahy, príbehy, čo sa rozprávajú po nociach. Ja nemám nič. Len Martina a Erika. Dvoch chlapov, ktorí mi každý deň dýchajú na krk. Dvoch strážcov, ktorí robia moju osamelosť ešte viditeľnejšou. Nemám súkromie. Nemám nikoho. Som ako neviditeľné dievča v nepreniknuteľnej bubline.

„Chcem tam ísť,“ povedala som. A skôr než otvoril ústa, dodala som: „Sama.“ Zasmial sa. Úprimne. Možno až príliš úprimne.

„Otec!“ nechcela som znova počuť tie isté frázy. Nechcela som znova počuť, že ma len chráni, že svet je nebezpečný a že to robí pre moje dobro. Kedy konečne pochopí, že tým, ako ma drží, ma pomaly dusí? Všetci spolužiaci sa na mňa pozerajú s odstupom. Dvaja ozrutní chlapi mi chodia za päťami a robia zo mňa niekoho, koho sa treba báť. Lenže ja chcem byť len niekým obyčajným. Niekým, kto môže dýchať. Kto sa môže zasmiať bez toho, aby za rohom stál niekto so zbraňou.

„V žiadnom prípade.“

Postavil sa a prešiel k dverám. Otvoril ich a stál tam, čakajúc, kým vypadnem. Nič viac nepovedal. Preňho to bolo uzavreté, koniec debaty. Môj život – zamknutý v ďalšom rozhodnutí, ktoré urobil bez môjho súhlasu. Zostala som sedieť a mlčky sa zahľadela na prázdne kreslo, v ktorom pred chvíľou sedel. A teraz? Teraz stál vo dverách ako sudca, ktorý práve vyniesol svoj finálny verdikt. „Nikto sa so mnou nechce ani rozprávať, pretože sa boja. Nemám žiadnych priateľov.“ Mlčal a ani sebou nepohol.

Samozrejme. Prečo by ho to malo trápiť?

On má svet plný spojencov, moci a rešpektu.

A ja? Ja som len jeho dcéra.

Vedľajší produkt. Nástroj, ktorý má držať zobák a ne-sklamať. V tej chvíli som cítila, ako sa mi v hrudi hromadí tlak. Túžba kričať, hádzať všetkým okolo seba. A keby niečo náhodou zasiahlo jeho, bol by to len bonus.

Možno by tak konečne uvidel, že nie som neživý objekt. Že mám dušu. Že aj ja cítim a trpím...

Chcem niečo viac než len príkazy a pohľady. Nechcem byť jeho tieň. Nechcem byť jeho klon. Ak očakával, že sa stanem niekým bez emócií, bez otázok a túžob, tak zlyhá. Pretože ja už nechcem byť ticho.

Nechcem byť poslušná.

A už vôbec nechcem byť ako on.

„Nebudem o tom diskutovať,“ povedal omnoho hlasnejšie než doteraz. Ešte nekričal, ale ja som ešte neskončila a dobre som vedela, že kričať začne. Možno to bol aj môj cieľ. Keď už nič iné, aspoň ho vytočím. Neodídem odtiaľto ako poslušné, hlúpe dievčatko, čo si znova sadne do kúta a bude čakať, kým mu niečo dovoľia.

„Počúvaš ma vôbec?“ otočila som sa na stoličke, aby som naňho videla.

„Olivia,“ vyslovil opatrne, akoby skúšal, či som pripravená znova vyletieť pre jedno hlúpe dlhé písmeno. Nie, dnes nie. Dnes to bolo o inom. „O tomto sa s tebou nebudem baviť. Ochránka je od slova chrániť. Robím to pre teba.“ Jasné. Pre mňa. Vždy iba pre mňa. Pretrela som si oči dlaňou, aby som potlačila výraz, ktorý by mu napovedal, že ma to bolí. On to ale vedel, pretože pokračoval. „Nemusíš sa namáhať. Nepohneš so mnou.“ Jeho pohľad bol chladný, priam ma vystrčil z miestnosti len tým, ako sa na mňa díval. Ako keby čakal, kedy konečne vypadnem a on sa môže vrátiť k svojim povinnostiam – tým dôležitejším, než som bola ja.

„Ublížuješ mi. Vieš o tom?“

Na moju poznámku doslova zavrčal. Ten zvuk som poznala, keďže ho vydával dosť často. Odkedy zomrela mama, hádali sme sa takmer denne. Niekedy som ani nevedela, kvôli čomu. Bola som našťavaná. Smutná. A strašne osamelá.

„Nesnaž sa mi hrať na city. Som tvoj otec, doriti! Snažím sa ťa udržať v bezpečí.“ Pri tých slovách som sa rozosmiala. Krátko, ostro, bez štipky radosti či vďačnosti.

„Ako by som ti mohla hrať na city?“ Vyskočila som zo stoličky a zastala pri ňom. Bola som tak blízko, že som doslova cítila jeho zadržovaný hnev a teplo pod kožou. „Veď ty žiadne city nemáš.“

A vtedy to v ňom prasklo. Zúril, jeho oči boli plné hnevu. Prvýkrát som si v duchu zatlieskala. Dokázala som ho vytočiť. Aspoň nejaká reakcia. Stále lepšia, ako to jeho nekonečné ticho. Zazvonil mu telefón a v tej chvíli mi prestal venovať aj posledné zvyšky pozornosti. Jediným gestom ma zrušil. Keď som vyšla z dverí, zabuchol ich za mnou tak silno, až mi poskočilo srdce.

Nie od strachu, ale od sklamania.

Pozrela som sa pred seba a na konci dlhej chodby som zbadala Martina. Stál tam, trochu bokom, ako vždy na dohľad, s uvoľneným výrazom a rukami zastrčenými vo vreckách. Na prvý pohľad sa mohlo zdať, akoby tam len tak postával, no obaja sme dobre vedeli, že sleduje každý môj krok. Vždy bol pripravený reagovať, a hoci sa tváril nezúčastnene, jeho pozornosť nikdy nepoľavila. Možno práve to ma na ňom najviac vytáčalo – že pôsobil pokojne, zatiaľ čo mňa zožieral nepokoj. Vždy vedel, kam idem, vedel, čo práve prežívam, pretože so mnou trávil viac času než ktokoľvek iný, dokonca viac než otec. A napriek tomu zostával ticho, ako keby slová mohli všetko len zhoršiť. Bol jediný, s kým som sa skutočne rozprávala – aj keď väčšinou som hovorila ja a on len počúval, alebo len ticho prikyvoval.

Zahľadela som sa mu do tváre a čakala, kedy sa mi pozrie do očí. Keď to konečne urobil, len sa mierne usmial tým jemným, súcitným spôsobom, ktorý mi mal uľaviť – ale v skutočnosti všetko len zhoršoval. Keď som okolo neho prechádzala dolu schodmi, znova uprel pohľad do prázdna pred sebou a po pár krokoch ma nasledoval. Prekrútila som oči, hoci som vedela, že to nevidí. V strede schodiska som odrazu zastala. On, prirodzene, tiež. Bol ako tieň, kto-

rého som sa nevedela striasť. Neviditeľný, no neustále prítomný. A čím bol tichší, tým viac som ho cítila.

„Môžeš mi nechať viac priestoru?“ precedila som cez zuby, pričom som sa ani neunúvala otočiť sa naňho.

„Je to moja práca, Olivia,“ odpovedal a jeho hlas znel stále rovnako, monotónne, akoby som bola len ďalší bod v jeho dennom pláne. Prudko som sa otočila a vrátila sa o dva kroky naspäť, až som stála priamo pred ním.

„Sme na našom pozemku. Všade okolo sú naši ľudia. Nehrozí mi tu žiadne nebezpečenstvo. Takže môžeš byť pokojne aj tri kroky za mnou. Neujdem ti.“

Kýval hlavou do strán, ale nie preto, že by so mnou nesúhlasil, ale preto, že o tom nechcel hovoriť.

„Ako som ti už povedal, je to moja práca,“ zopakoval a pohľadom prešiel cezo mňa, akoby som tam ani nebola. Zahľadel sa niekam ponad moje plece, úplne nezúčastnene, a hoci som sa mu dívala priamo do očí, neprítomnosť v jeho výraze bola silnejšia než slová. Skúsila som nasledovať jeho pohľad, nájsť ten bod, ktorý si vybral, ale keď som sa otočila rovnakým smerom, nič som tam nevidela.

„Som tu,“ zavrčala som podráždene a zamávala mu pred očami, ale ani to s ním nepohlo. V duchu mi napadlo, čo by urobil, keby som sa pred ním začala vyzliekať.

Tiež by sa tváril, že ma nevidí?

Tiež by sa pozeral skrz moje telo, akoby som bola len ďalší objekt, ktorý treba ochrániť, nie človek z mäsa a kostí, s túžbami a hnevom, ktorý sa mi hromadil pod kožou?

Bol ticho, a práve tým ma vytácal najviac. Vydýchla som všetok vzduch z pľúc, tak prudko, až ma zabolelo pod rebrami, a päsť som zaťala s takou silou, až sa mi nechty zaryli do dlaní. So zúrivým dupotom som pokračovala dolu po schodoch, ktorý mal aspoň niečo naznačiť, keď už moje slová neznamenalí nič.

Pred dverami som ale prudko zastala, až do mňa Martin takmer narazil. Max mal na sebe prilbu, ruky držal pevne na riadidlách a pripravoval sa na jazdu. Ďalší chlap, ktorý ma šťval. Vyrastala som s ním a ešte si pamätám, aký bol, keď

sa na mňa usmieval, keď mi nosil ukradnuté sladkosti z kuchyne a bral ma so sebou k jazeru. A potom, z ničoho nič, sa v devätnástich odšťahoval do záhradného domčeka pod mojim oknom. Bol to obrovský priestor s pivnicou a presklenými stenami, ktoré smerovali na opačnú stranu od mojej izby, kde mal výhľad na jazero. Niekedy som si hovorila, že ak by človek prižmúril oči a zabudol na všetko, čo sa stalo za múrami tohto domu, čo sa ponorilo v temnote jazera a zakorenilo v zemi pod nohami, mohlo to miesto pôsobiť ako rozprávka.

Ale rozprávky neexistujú. Pre ľudí v tomto dome som bola len niečo ako tieň, ktorý si nikto nevšimal. Pre Maxa som však nebola ani to. Už dávno som preňho neexistovala. Nepozrel sa na mňa, nerozprával sa so mnou a vždy odchádzal z miestností skôr, než som do nich vošla. Pokúšala som sa ho spýtať, čo som mu urobila, ale nikdy neodpovedal. A to mlčanie bolo hlasnejšie než akýkoľvek krik. Mala som pocit, že sa čoraz viac uzatvára, že sa v ňom niečo mení. Tie veci, ktoré robí pre rodinu, tie rozhodnutia, ktoré ho nútia zabúdať na seba, ho pomaly požíerajú zvnútra. Alebo sa len uzavrel predou mnou. Možno som bola jediná, pred kým sa rozhodol zatvoriť dvere. Avšak zakaždým, keď som ho videla usmiať sa, niečo vo mne puklo. Moje srdce. Pretože ten smiech nepatril mne. Nechcel ma vo svojom živote a zrejme mu to tak vyhovovalo. Bol spokojný. A ja som nevedela, či ho za to mám nenávidieť, alebo mu to priať. Pociťovala som dve emócie zároveň. Radosť, že má aspoň chvíľu bez temnoty a dovolí slnečnému svetlu dotknúť sa jeho tváre, a zároveň hlboký smútok, že už nie som súčasťou toho svetla.

Prečo sa nesmejeme spolu, keď sme kedysi smiech zdieľali tak ľahko?

Prečo ma odsunul na okraj, keď som si myslela, že budeme stáť bok po boku?

Bola som ešte dieťa, keď sa to zlomilo. Pamätám si to. Bolelo to. Teraz mám pocit, že ma nenávidí. Možno nie vedome. Možno ma len vníma ako niečo, čo mu pripomína to, čoho sa nechce dotýkať. Má smutný život, rovnako ako môj otec. Neustále poháňaný prácou, zodpovednosťou, ne-

odpusteným hnevom. Ale práve v tej chvíli, keď si s pokojom sadal na motorku a pripravoval sa odísť preč, som mu závidela. Závidela som mu jeho ticho, jeho slobodu. Jeho kúsok sveta, do ktorého ma už nevpustil.

Mohol nasadnúť na motorku, zobrať si svoje myšlienky, nech sú akokoľvek ťažké, a ujsť s nimi kamkoľvek. Ďaleko od všetkých. Mal voľnosť, ktorú ja nikdy mať nebudem. Slobodu, ktorú si mohol dovoliť, aj keď bol rovnako zapletený do tohto temného sveta ako všetci ostatní v mojom okolí. Možno práve preto som mu tú voľnosť závidela ešte viac. Bol mafián, ale aj tak žil lepšie. Alebo som to aspoň tak vnímala.

Pozerala som sa naňho bez prerušenia – sledovala som, ako prehodil nohu cez motorku, ako sa jeho hrud' nadvihla pri hlbokom nádychu, keď stroj pod ním ožil. Vnímam ma. Vedel, že ho sledujem, a práve preto sa na mňa nepozrel. Nemusel sa uistiť. Vždy vedel, keď som nablízku.

Stáli sme od seba sotva pár metrov. Musel cítiť môj pohľad, tú napätú pozornosť, ktorou som ho obopínala. A predsa sa ani raz neotočil. Štvalo ma to. Ale ešte viac ma štvla tá nečistá, pálivá závisť, ktorú som cítila, keď som si predstavila, ako o chvíľu pocíti vietor na koži, ako sa každý sval v jeho tele napne, keď sa ponorí do rýchlosti a unikne z tohto miesta, ktoré mňa zväzovalo.

Dočerta, závidela som Maxovi. A bolo to zlé. Možno horšie než čokoľvek iné. Závidela som človeku, ktorý sa každý deň dotýkal temnoty. Ale on mal aspoň možnosť niekam odísť.

Môj život nestál za nič, pretože som žila zavretá v zlatej klietke. Závidela som mu, že môže byť sám so sebou a ne-zblázni sa z toho.

Prešla som niekoľko krokov a vošla do domu vedľajším vchodom. Jedine odtiaľto som sa vedela dostať do svojej izby bez zbytočných stretov. V tesnom závese som počula Martinove kroky. Drevené schody pod našimi nohami vydávali ten unavený, plačúci zvuk, ktorý mi pripomínal, ako veľmi by som chcela plakať s nimi. V tejto časti domu som

bola aspoň trochu odrezaná od zvyšku. Moja izba, len pár host'ovských miestností a bohovské ticho. Bola som vďačná, že som tak ďaleko od otcovej kancelárie. Nešlo len o to, čo sa tam odohrávalo – išlo o to, čo tam zostávalo. Dusno, krik a rozhodnutia, ktoré menili životy. Nechcela som to počúvať. Ani on nechcel, aby som to počúvala. A za to som mu bola vďačná.

Prudko som zastala pred svojimi dverami a otočila som sa na Martina. Hodila som naňho ten najprísnejší pohľad, aký som zo seba dokázala dostať. „Nechcem, aby si stál pred mojou izbou. Chcem mať súkromie.“

„Nebojuj so mnou. Len tu budem. Nič ti nerobím.“

„Idem masturbovať,“ prehodila som vecne, takmer bez emócie, len aby som narušila jeho kamenný pokoj. „Nechcem, aby si počul moje stony.“ Usmiala som sa a naklonila sa mu bližšie k uchu. „Som dosť hlučná.“

Konečne sa na mňa pozrel. Jeho hnedé oči sa stretli s mojimi zelenými a ten pohľad – úprimne zaskočený, trochu vykoľajený – bol prvý, čo som od neho videla po niekoľkých dňoch monotónneho mlčania.

Zahryzla som si do pery. Bavilo ma to. „Alebo chceš ísť dnu a pozerat' sa?“ Naklonila som hlavu do strany, pričom som si vychutnávala, ako sa mu pohl ohryzok, keď s námahou prehltol. Tie rozpaky, čo som mu spôsobovala, boli jediným vzrušením mojich fádnych dní. „Alebo mi to chceš urobiť ty?“ povedala som ticho, až priveľmi sladko. Sledovala som, ako mu červeň pomaly vystúpila do líc. Každé moje žmurknutie ho rozpaľovalo ešte viac. Bolo to kruté, ale bola to jediná moc, ktorú som mala.

„Fajn, budem na konci chodby,“ odvrkol a otočil sa na päte. Rýchlymi krokmi sa presunul na svoje nové miesto. Zasmiala som sa, otvorila dvere na izbe, oprela sa o ne z druhej strany a zabuchla ich. Pokrútila som hlavou, pretože sa mi znova pred očami vynoril rozhovor s otcom – ak sa to vôbec dalo nazvať rozhovorom. Bol to vlastne monológ, ktorý ma nikam neposunul.

Dočerta s ním. Dočerta s týmto domom.

Chcela som z neho vypadnúť. Bez svalnatých priveskov, bez pohľadov a bez kontroly. Chcela som konečne cítiť niečo skutočné. Niečo vzrušujúce. Byť len obyčajná vysokoškolačka, ktorá ide na párty, tancuje, kričí, smeje sa.

A ja tam pôjdem. Či sa mu to páči, alebo nie. Stačí si len počkať, kým tento dom stíchne.

Mala som na sebe strieborný top, ktorý viac odhaľoval než zakrýval, a krátke kožené nohavice – kombinácia, ktorú by môj otec pravdepodobne zaradil na zoznam zakázaných odevov hneď vedľa tetovania a vlastného názoru. Pre istotu som cez seba prehodila nočnú košeľu – takú tú nenápadnú, ktorú by nikto nepodozrieval. Pod posteľ som si nachystala lodičky, pripravené ako posledný detail môjho malého nočného útoku.

Do kabelky som si schovala vreckový nožík, ktorý mi raz darovala mama. Učila ma, že musím byť odvážna – a ak bude treba, vedieť sa aj ochrániť. Nemôžem sa spoliehať na záchranu od druhých. Možno raz nastane situácia, v ktorej sa budem musieť ubrániť sama.

Keďže som sa chystala odísť bez ochranky, ešte raz som kontrolovala, či je nožík naozaj tam.

Nič viac som už nepotrebovala.

Čakala som, kedy bude konečne úplná tma, aby som sa vykradla oknom. Ležala som na posteli a sústredene hypnotizovala ručičku na hodinkách. Každá minúta ma približovala k úniku, ale zároveň vo mne rástla zvláštna zmes nedočkavosti, vzrušenia a možno aj slabého náznaku paniky.

Zrazu sa za dverami ozvali rozhodné kroky a jemné zaklopanie.

„Srdiečko, môžem?“ ozval sa otcov hlas.

Zvláštne, ako rýchlo dokázal prepnúť z chladného šéfa podsvetia na starostlivého rodiča. Ešte dnes popoludní ma z kancelárie takmer vypoklonkoval, a teraz stál predou mnou s jemným úsmevom. Možno ho dobehlo svedomie, alebo len nemal čo na práci.

Bleskovo som sa prikryla paplónom až po krk, aby spod nočnej košele náhodou nebolo vidieť moje oblečenie, a snažila som sa vyzerat' unavene.

„Chcela som už ísť spať,“ povedala som s nádychom ospalosti.

Nepátral po ničom podozrivom. Ani len netušil, čo sa mi preháňa hlavou, respektíve, čo sa dnes v noci chystám spraviť. Možno preto, že som nikdy nič podobné neurobila. Nikdy som neutiekla z domu. Nikdy som sa nepohla bez eskorty. A už vôbec nie v noci.

Otvoril dvere dokorán, vošiel dnu a posadil sa ku mne. Pri našich rozhovoroch býval sám, bez ochranky – a možno práve vďaka tomu som mala aspoň na chvíľu pocit, že sme obyčajná rodina. Aspoň naoko.

„Na ten večierok nakoniec nejdeš?“ spýtal sa, akoby zabudol, že mi ho pred pár hodinami kategoricky zakázal.

Mal vo zvyku najprv niečo zamietnuť a potom sa tváriť, že to bola moja vlastná voľba. Hru na manipuláciu ovládal dokonale. Vedel, že som chcela ísť sama. Vedel to veľmi dobre.

„Môžem ísť sama?“ opýtala som sa posledný raz. Nie preto, že by som čakala inú odpoveď, ale len tak – ako posledný vzdor. Chcela som sa posadiť, no paplón som si radšej pritlačila pevnejšie na hrud', aby si nič nevšimol.

Otec sedel so zvesenými rukami chrbtom ku mne a díval sa do zeme. Bolo jednoduchšie s ním hovoriť takto – bez očného kontaktu. Bez nutnosti skrývať emócie.

„Čo by si chcela k svojim dvadsiatym druhým narodeninám?“ spýtal sa.

„Ísť dnes sama na večierok.“ Odpovedala som okamžite – a už som ho tým zase štvála. Neviem si však spomenúť, či mi niekedy prekážalo, že je našťavaný a že som mu to spôsobovala ja. Bola to však jedna z mojich záľub, vytáčať ho provokatívnymi komentármi a vzdorom.

Dobre, predtým som klamala. Až toto bolo poslednýkrát, čo som spomenula ten večierok.

Na moje slová vôbec nereagoval. Len vstal a prešiel k oknu.

„Spravíš si vodičák,“ povedal náhle.

Na sekundu som stratila reč. Počula som dobre?

Už niekoľko mesiacov som ho o to prosila. A teraz, len tak... medzi rečou? Samozrejme, nebolo to gesto. Bol to príkaz, žiadny darček.

Ale aj tak ma to potešilo.

„Myslíš to vážne?“ Nedokázala som skryť radosť, ale udržala som sa, aby som k nemu nevyletela a neobjala ho. Nie v tomto oblečení.

Usmieval sa. Bol na seba hrdý, že znovu vyviazol ako dobrý otec.

Ale ja už nie som dieťa, ktoré zabudne na všetky zákazy len preto, že mu dovolili jednu vec.

Otočil sa a zastal.

Srdce mi poskočilo. Vie to?

Nie. Len sa stále usmieval tým svojím „vítazným“ úsmevom.

„Mám ťa rád,“ povedal.

„Dobrá noc, oci,“ rýchlo som zamumlala. Podvihla som vankúš a zahrabala sa doň ešte hlbšie, dúfajúc, že už konečne odíde.

„Zhasneš mi, prosím, svetlo?“

Prikývol. Otvoril dvere, ešte raz sa obzrel – a potom zmizol.

Konečne som sa zhlboka nadýchla.

Dovtedy som si ani neuvedomila, ako napäto som dýchala, a či vôbec.

Počkala som ešte približne hodinu. Čas sa vliekol pomaly, až som si prestávala byť istá, či hodiny vôbec idú. Keď som už nikoho nepočula, nezbadala žiadny pohyb v dome a ani na dvore, rozhodla som sa, že už nemá zmysel viac čakať. Musím to urobiť teraz, kým je všade úplné ticho.

Kabelku som si prevesila cez plece, vlasy pevne zviazala do jednoduchého drdola a lodičky si zobrala do rúk. Bosými nohami som sa potichu postavila na podlahu, vedomá si toho, že v nočnom tichu sa každý zvuk násobí. Zliezť z druhého poschodia síce nebol najlepší nápad, ale vedela

som, že je to jediný spôsob. V okne ma ovalil studený májový vzduch, ktorý mi poštekľil líca a na chvíľu ma prebral. Nadýchla som sa a opatrne sa vyhupla na parapetu. Zaváhala som len na sekundu, aby som zhodnotila najlepšiu možnosť, ktorou sa dostať dole bez zranenia či hluku.

Naľavo bol mohutný strom, jeho konáre ma priam pozývali, no pri predstave, ako sa po nich škrabem a zanechávam za sebou pásy oderov, som túto možnosť rýchlo zavrhol.

Na pravej strane sa tiahla strecha prístrešku, ktorá síce vyzerala stabilne, ale mala som obavy, že by po dopade mohla hlasno zapraskať, čím by som prebudila polovicu domu.

Zostala teda posledná možnosť – skočiť priamo pod seba. Bola tam tráva, malý krík a vzdialenosť, ktorú by som mohla zvládnuť bez následkov.

Sústredila som sa.

Nádych, výdych. Srdce mi bilo rýchlejšie, ruky sa mi trochu roztriasli a na čele som cítila jemnú vlhkosť. Nebála som sa len výšky. Bála som sa toho, čo to celé predstavuje. Každý krok bol krokom proti pravidlám, ktoré som vždy dodržiavala.

Zatvorila som oči a skočila. Dopadla som do mäkkej trávy, no neudržala som rovnováhu a zvalila sa na bok. Rýchlo som vstala a rozhliadla sa okolo, no všade bolo, našťastie, ticho. Nikde nesvietilo žiadne svetlo, nerozbehli sa za mnou žiadne kroky a z domu nezaznel žiadny hlas. Nikto si nič nevšimol.

Oprášila som si ruky, zdvihla kabelku a potichu sa začala presúvať popri dome. S každým krokom som cítila, ako mi rastie odvaha. Zvládla som to. Naozaj som to zvládla.

A hoci som to nevyslovila nahlas, úsmev, ktorý sa mi objavil na perách, bol dostatočne výrečný. Mala som chuť zakričať, ale vedela som, že ešte nie je čas na oslavu.

Keď som prechádzala okolo Maxovho domu, pohľad mi tam, ako vždy, sklúzol. Bolo to silnejšie než ja. Stále som dúfala, že ho uvidím. Že sa tam objaví, že sa niečo zmení. Za každým, keď som sa zadívala tým smerom, som si želala, aby aj on urobil to isté. Aby sa pozrel späť.

Dnes sa však nič nepohlo, ale to som ani nechcela. Dom bol tmavý, tichý, akoby tam nikto nebol.

A potom som ho zbadala.

Sedel pred vchodom. V ruke držal cigaretu, ktorej slabé svetlo sa v tme mihotalo ako tlmený signál. Spočiatku som si nebola istá, či je to on, no jeho telo bolo otočené ku mne a niečo na jeho prítomnosti pôsobilo až priveľmi vedome. Musel ma vidieť. Celý čas tam sedel. Celý čas o mne vedel.

Ako obvykle mal na sebe tmavé oblečenie, ktoré spĺyvalo s nocou, takže som ho skoro prehliadla. Jeho tvár bola ukrytá v tieni, ale ten pohyb – ako si potiahol z cigarety – ma úplne zastavil.

Chcela som pokračovať, prejsť okolo neho bez slova či bez pohľadu, ale v tom okamihu pomaly pokrútil hlavou. Akoby mi tým gestom chcel povedať – nerob to. Nechod’.

Na sekundu som zmeravela. Nechácala som. Potom ale jeho tvár osvetlilo svetlo z telefónu. Držal ho v ruke, a v tej chvíli mi došlo, čo chce spraviť.

Bože, on ma chce prezradiť.

Ani sa neunúval prehovoriť. Nezastavil ma sám, lebo by to znamenalo, že by sa mi musel prihovoriť, a to zrejme nechcel. Radšej to vyrieši jedným gestom, správou, telefonátom – čímkoľvek, len nie slovom.

Zachvela som sa a spravila krok k nemu. Možno v nádeji, že si to rozmyslí.

„Prosím, Max... nerob mi to,“ zašepkala som bez hlasu.

Otočila som sa smerom k nášmu domu. Zatiaľ bolo všetko v poriadku. Svetlá ostali zhasnuté a ticho neporušené. Možno ešte nič neurobil. Možno stále váhal.

Ale prečo sa so mnou zahrával? Prečo mlčal?

Ustúpila som o krok späť, ďalej od neho. Chcela som odísť.

A vtedy sa to stalo.

Svetlá na dvore sa rozsvietili ako záblesk výčitky a hneď po nich aj tie v predsieni.

Došľaka aj s ním.

Prezradil ma.